

Ե Ր Ա Ջ Ի Ն

Ինչո՞ւ այսպէս լըֆեցիր զիս, մեկնեցար դուն անդարձ,
 երբ այնքան պէտք ունէի առաջնորդող բու լոյսին,
 Փոքորիկի բռնուած նաւը ինչպէս փարոսին,
 Ծովուն վըրայ ալեկոծ, խաւարին մէջ անթափանց:

Եկան ամէնքը անցան, լըսեցի վէներ անոնց,
 Եկաւ անցաւ քահանան, փարիսեցին, մաքսաւորն,
 Ոչ ոք ինձի մօտեցաւ, մընացի մեն-մենաւոր.
 Ըսպեղանի չըբերաւ մէկը սիրտիս բազմաթոյց:

Բայց դուն դիմացս էիր միշտ: Մահը երբ դուռս էր բախած,
 Ուրիշ լոյսերն երբ տակաւ մարած էին մէկ առ մէկ,
 Մութին, ցուրտին, մըրրիկին մէջն իսկ բռնած նախա դեկն,
 Քեզի ուղղած էի գայն, լոյսիդ նայուածքս կախած:

Մանկութենէս առաջնորդող եղած էիր ինձի դուն,
 Ինչո՞ւ յանկարծ մեկնեցար, հոգիս մատնած խրոտվիին.
 Վերադարձիր, ա՛հ, նորէն եւ իմաստ տուր այս կեանքին,
 Ամաշութեան իմ սիրտին նորէն Լոյս բեր ու խընդում:

ԻՄ ՍԻՐՏԸ ԽԱՉՈՒԱԾ Է ՅԻՄԱ

Իմ սիրտը խաչուած է հիմա,
 Վէրքերէն արիւն կը հոսի.
 Կ'անցնի մարդն՝ արարքը կը մընայ,
 Ծախուած է սիրտս եր'սուն արծաթի:

Կ'անցնի մարդն՝ արարքը կը մընայ...
 Նենգութեան ու Դաւի ու Սուտի
 Կեղտն անշուշտ պիտի օր մ'երեւնայ,
 Ու փոխուին պիտ' վէրքերը վարդի:

Կ'անցնի մարդն՝ արարքը կը մընայ...
 — Ա՛խ, սիրտէս արիւն կը յորդի:
 Մութ է շուրջս. գէթ Այգը չուշանայ,
 Յարութեան որ Լոյսը ծաթի:

Իմ սիրտը խաչուած է հիմա,
 Վէրքերէն արիւն կը կաթի.
 Փաւէլոն իր ձեռքերը կը լուայ,
 Պիղատի իր խիղնն որ հանդարտի:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ